

HOE IK DE WAARHEID VOND

Dumitru Cornilescu

(1891 - 1975)

Hoe ik de waarheid vond

Mijn weg van
de Griekse orthodoxie
naar het evangelie

© Eerste editie 2012: Boeken om de Bijbel
Nederlandse bewerking: Hugo Bouter e.a.
De auteur van bijlage 2: Werner Mücher

Vormgeving binnenwerk: Jan Paul Spoor
Foto omslag: Cristea George Emanoil;
Bergmeer van Capra; 2250 m hoogte;
Fagarasbergen (Roemenië)

Omslagontwerp: K. Güntzschel, [Daniel Verlag](#)

Duitse bewerking: Werner Mücher
Originele Duitse uitgave: [Daniel-Verlag](#) (DE)
ISBN: 978-3-935955-70-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Hoe God mij overtuigde	9
2. Mijn bekering	15
3. De bevestiging van mijn bekering	19
4. Verdere gevolgen van mijn bekering.	23
Bijlage 1 - Dumitru Cornilescu	35
Bijlage 2 - Uit het leven van Teodor Popescu	39

1. Hoe God mij overtuigde

Mijn opleiding tot priester van de Grieks-katholieke kerk ^[1] begon op een seminarie. Tijdens die jaren ontmoette ik niemand die wist wat het was persoonlijk de Heer Jezus te kennen als zijn Verlosser. Hoewel ook ik de Heer niet persoonlijk kende ^[2], hield ik wel van Hem. Vaak dacht ik hoe het zou zijn om straks mijn priesterambt uit

[1] Dit kerktype is enigszins te vergelijken met de rooms-katholieke kerk. Maar anders dan bij de vanuit Rome bestuurde kerken, waar vanaf de paus Leo de Eerste (440-461) en paus Gregorius de Grote (590-604) het priestercelibaat vereist is, stellen de oosters-katholieke en oosters-orthodoxe kerken het priestercelibaat niet verplicht. Wel moeten vanaf de vierde eeuw bisschoppen worden gekozen uit celibatair levende monniken. Gehuwde mannen kunnen tot priester of diaken (helper van de bisschop) worden gewijd, maar priesters die bij hun wijding ongehuwd zijn, mogen daarna niet meer trouwen.

[2] Veel oosters-orthodoxe kerken leren dat de Heer Jezus Christus of maar één natuur heeft - de goddelijke - of dat in Hem de twee naturen - de goddelijke en de menselijke - zozeer met elkaar zijn verweven, dat de menselijke natuur geheel verdwijnt in de goddelijke. Dit doet afbreuk aan de bijbelse waarheid dat Jezus volkomen God is en volkomen Mens. Daardoor kennen zij Hem niet als de volmaakte Middelaar tussen God en mensen, die beide partijen tot elkaar brengt. Hij is zowel 'de Mens Christus Jezus, die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen' (1 Tim. 2:5), als 'de Hoge priester die kan meevoelen met onze zwakheden' (Hebr. 4:15).

te oefenen. Het was mij volstrekt niet duidelijk waaruit mijn werk zou bestaan. Op zekere dag ontving ik een doos met een groot aantal Engelstalige boeken, waarin het evangelie werd uitgelegd. Ik was bijzonder verbaasd ineens zoveel christelijke boeken te bezitten, in die tijd was er in Roemenië nauwelijks christelijke lectuur.

Ik begon onmiddellijk de boeken te ordenen en te lezen. Het viel mij op dat ze over een geheel ander soort christelijk leven gingen dan het religieuze leven waarmee ik tot dan toe in Roemenië had kennism gemaakt. Het maakte diepe indruk op me. In mij groeide het verlangen mijn volk met dit leven bekend te maken. Dit moest in de toekomst mijn werk worden. Maar hoe dit te realiseren? Ik nam er geen genoegen mee met wat ik als mijn levenstaak zag, te wachten tot ik zou zijn afgestudeerd en tot priester gewijd, maar begon onmiddellijk gedeelten uit deze boeken in het Roemeens te vertalen. Deze zond ik naar uitgever van godsdienstige tijdschriften en ik verwachtte dat deze lectuur de mensen in mijn land zou veranderen. Maar er gebeurde niets.

Toen ik daarna aan de universiteit theologie studeerde, begon ik gedeelten van wat ik vertaald had in eigen beheer te laten drukken en later ook tijdschriften en complete boeken. Deze lectuur verspreidde ik gratis door het gehele land. Ik financierde dit met wat ik verdiende als schoolopziener. Maar ondanks al deze inspanningen kwam het leven niet, waarover de boeken schreven. Ik verbaasde mij erover en dacht: 'Alle boeken bevatten dezelfde gedachten, hetzelfde leven. Waarom ontstaat dat leven niet in mij?' Ik las de boeken aandachtig. Toen zag ik dat al deze boeken gaan over en verwijzen naar één boek, de Bijbel. In alle boeken las ik dat iedereen zelf een Bijbel moet hebben, er dagelijks in lezen en ernaar leven. Zo groeide in mij de gedachte dat in mij het leven ontbrak, omdat ik alleen de boeken las en niet de Bijbel.

Dus begon ik elke dag de Bijbel te lezen, maar al na een paar dagen was ik erg teleurgesteld. Ik had zo'n slechte vertaling, dat ik hem niet begreep. Toen ik een andere vertaling nam, begreep ik wel wat er stond en las het met veel genoegen. Omdat het leven ontstaat uit de Bijbel, kwam ik tot de overtuiging dat ons volk een goede bijbelvertaling moest hebben. De vertaling moet zo duidelijk mogelijk zijn, zodat men alles wat men leest, kan begrijpen. Ik nam mij voor de Bijbel in het Roemeens te vertalen en begon eerst alleen voor eigen gebruik met het evangelie van Matteüs. Maar ik miste de financiële middelen om dit vrij omvangrijke bijbelboek te laten drukken.

Intussen ging ik door met het publiceren van brochures en andere drukwerken, waaronder een dagkalender met Bijbeloverdenkingen. Iemand stuurde deze geschriften door naar een dame ^[3] uit de hoogste kringen van ons volk, die woonde in Genève, Zwitserland. Deze dame was erg blij met de kalender, want dat was iets nieuws. Ze schreef mij een brief en vroeg mij haar te bezoeken. We spraken met elkaar ook over het vertalen van de Bijbel.

Ik vertelde haar dat ik graag zelf een nieuwe bijbelvertaling wilde maken. Ze was blij, want ze had geen hoge dunk van de oude bijbelvertaling. Verder zei ze dat de gedachte die ik zojuist had uitgesproken, bij haar al lange tijd leefde. Zij zei ook dat ze een grote som geld had geërfd van haar moeder. Dit bedrag schonk ze mij voor het bijbelvertaalwerk. Ik ging direct aan de slag. Onder het vertalen van het Nieuwe Testament, waarbij ik nauwkeurig de betekenis van elk Grieks woord naging, zag ik veel dingen in een nieuw licht. Ik constateerde dat de Bijbel heel veel over zonde

[3] Deze dame was de Roemeense Prinses Raluca Calimachi, die met haar ouders naar Zwitserland was gevlucht (bijlage 1).

spreekt, en kwam er erg van onder de indruk dat zonde in de ogen van God iets heel verschrikkelijks is.

Ik wist natuurlijk altijd al dat voor God zonde iets heel slechts is, maar als iemand mij gevraagd had wat zonde is, had ik geantwoord: 'Wie iemand vermoordt, begaat een zonde. Door iemand te doden wordt men een zondaar'. Op de vraag: 'Wie is een zondaar?' had ik geantwoord: 'Een moordenaar is een zondaar, zo iemand hoort in de gevangenis.' Maar toen las ik in Matteüs 5:22, dat de Heer Jezus zegt: 'Ieder die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tegen zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de Hoge Raad, en wie zegt: Dwaas, zal vervallen aan het hellevuur.' Ik was erg verbaasd en zei tot mijzelf: 'Wie wordt niet elke dag boos? Wie te maken heeft met onvriendelijke mensen, kan het niet helpen dat hij boos of geprikkeld wordt. Zo verschrikkelijk erg is dat toch niet?' Ik kon het niet begrijpen.

Toen ik bij het vertalen van de brief aan de Romeinen bij hoofdstuk 3:23 kwam, waar staat: 'Allen hebben gezondigd', kon ik het er niet mee eens zijn. Ik zei tegen mijzelf: 'Ik ken veel mensen, die nog nooit tegen iemand gezondigd hebben en ook nog nooit naar de gevangenis zijn gezonden. Ik kan niet begrijpen waarom de Bijbel zegt dat alle mensen gezondigd hebben en de heerlijkheid van God missen. Hoor ik ook bij die 'allen'? Ik ken mijzelf; ik heb nooit iemand gedood en heb nooit in de gevangenis gezeten. Toch ging ik verder met het bijbelvertaalwerk.

Ik ergerde mij ook nogal aan vers 12 van hetzelfde hoofdstuk: 'Er is niemand die goed doet, zelfs niet één.' Omdat ik veel mensen ken, die veel goede dingen gedaan hebben, zei ik dat ik dit niet kan geloven. En al zou ik dit niet van anderen weten, ik wist het wel van mijzelf. Door christelijke traktaten, brochures en boeken te vertalen, ze te laten drukken en ook te verspreiden heb ik veel goeds gedaan in mijn leven. Al mijn geld besteedde ik aan het

werk voor de Heer. Was dit geen goed werk? Is het vertalen van de Heilige Schrift in de taal van mijn eigen volk niet het beste werk, dat er in de wereld bestaat? Kan ik ooit iets beters doen?

Hoe kan de Bijbel nu toch zeggen: 'Er is niemand die goed doet', terwijl er minstens één is, die goed doet, namelijk ik zelf! Dat kon ik niet begrijpen. Maar ik liet de zaak rusten en ging door met vertalen. Toen ik in hoofdstuk 6 kwam bij vers 23, waar ik las: 'Want het loon dat de zonde geeft, is de dood', moest ik lachen en zei tot mijzelf: 'Het is onmogelijk om zulke onzin te geloven, want alle mensen sterven, de goeden evenzeer als de slechten. Hoe kan de dood het loon zijn van de zonde als iedereen sterft! Het bleef mij onbegrijpelijk, maar ik bleef aan mijn werk.

Toen kwam ik bij Openbaring 20:14, waar gesproken wordt over 'de tweede dood, de poel van vuur' en zei bij mijzelf: 'O, dat wordt bedoeld met de dood als het loon van de zonde! Dat is verschrikkelijk! Daar hoop ik nooit naar toe te gaan.' In hoofdstuk 21 vers 8 las ik, dat moordenaars in de poel van vuur komen. Ik dacht: 'Dat klopt, daar horen ze, want zij zijn grote zondaars'. Het deed mij goed te weten wie daar zullen zijn. Maar tot mijn verbazing las ik dat ook leugenaars – 'mensen die de leugen liefhebben' – er zullen zijn.

Ik vroeg mij af: Is liegen dan zo erg, dat er dezelfde straf op staat als op moorden? Wij mensen liegen toch allemaal; niet één keer per dag, maar vele malen. En er zijn toch allerlei gradaties in liegen en ook velerlei soorten leugens: zakenleugens, noodleugens, gehuichelde beleefdheden, leugentjes om bestwil, verzwijgen van de waarheid, of een deel ervan. Ik overdacht mijn eigen leven. Hoe vaak had ik, als ik geen zin had om mensen te ontvangen, niet laten zeggen dat ik er niet was? Waren dat geen leugens?...

Nu realiseerde ik mij dat ik een zondaar was, niet alleen een zondaar, maar een veroordelenswaardige zondaar, op weg naar

de eeuwige straf; de poel die brandt van vuur en zwavel. Ik kreeg het ontzettend benauwd, want daar wilde ik nooit terechtkomen.

2. Mijn bekering

Ik wist nu wel dat ik een zondaar was, maar wist nog niet wat de weg tot redding is. Toen ik weer naar Romeinen 3:24 ging en de woorden las: ‘en worden om niet gerechtvaardigd’, moest ik ongelovig lachen. Dit boek zit vol tegenstrijdigheden! Ik had gelezen dat ik een doemwaardige zondaar was en dat alle zondaren tot de poel van vuur worden veroordeeld. Waarom worden dan allen, die gezondigd hebben, om niet gerechtvaardigd? Ik kon het niet begrijpen!

Hoe dit mogelijk is, ontdekte ik toen ik vers 22 nog eens aandachtig las: ‘Gerechtigheid van God door het geloof in Jezus Christus voor allen die geloven, want er is geen onderscheid.’ Hoe kon ik dit geloven? Het antwoord vond ik in vers 25: ‘Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel – door het geloof in Zijn bloed.’ Ik vroeg mij af: ‘Is dat echt waar? Is Christus werkelijk voor de zonden gestorven?’ Op het seminarie werd ons geleerd dat Hij voor de hele wereld is gestorven (1 Joh. 2:2). Dus dan is Hij ook voor mijn zonden gestorven, want ik ben een deel van de wereld. Ik begreep deze onweerlegbare waarheid, maar besepte eveneens dat ik die genade niet waard was.

Ineens begreep ik de betekenis van dit vers. Er is voor mij vergeving omdat Christus ook voor mijn zonden stierf. Mijn zonden zijn vergeven, halleluja! Ik dacht: 'Als ik voor het gericht kom, zal ik tot God zeggen: 'Ik ken niets anders dan het boek waarvan U gezegd hebt dat het Uw Woord is. In dit boek heb ik gelezen dat Christus stierf voor mij. Ik heb de vergeving van mijn zonden aangenomen en als U mij veroordelen wilt, is dat niet mijn fout, want ik heb geloofd wat Uw Woord zegt.'

Dit was nog maar de eerste stap. De tweede was, dat ik inzag dat de Heer Jezus geen gestorven Redder is, maar een levende. Romeinen 4:15 zegt: 'Die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.' Ik heb dus een levende Verlosser. Dat was precies wat ik nodig had! Het was een geweldige ontdekking een levende Heer te kennen, met wie ik spreken kan! Maar mijn grootste vreugde was dat ik in Hem niet alleen een levende Vriend heb met wie ik kan spreken, maar ook een levende Verlosser in Wie kracht is om de zonde te overwinnen. Door Zijn opstanding heeft Hij de kracht van de vijand gebroken. Toen ik mij bewust werd dat dit allemaal waar is, wilde ik dit opstandingsleven ook bezitten. Ik wilde niet langer leven in de zonde, waarvoor de Heer moest sterven. Ik dacht altijd dat zonde in onze natuur zit en dat we daarom niet anders kunnen doen dan zondigen. Wat een blijde verrassing om te ontdekken dat er een kracht is waarmee ik de zonde kan overwinnen! Dus aanvaardde ik Hem in geloof als mijn Verlosser.

De laatste stap nam ik, toen ik besepte dat hij ook mijn Heer is. In het Grieks betekent dit woord: 'Meester van de slaven', dat wil zeggen dat Hij de Bezitter en Gebieder is. Wij zijn slaven, waarover Hij kan en mag beschikken. We zijn niet meer van onszelf, maar van Hem die voor ons is gestorven en opgestaan. Over alles, wat wij zijn en hebben, heeft Hij te beschikken. Toen ik zag dat Paulus zich een slaaf van Jezus Christus noemt, zei ik tegen mijzelf:

Als Paulus Zijn slaaf was, moet ik ook Zijn slaaf zijn. Zo werd Hij mijn Heer en Meester. Hij behoeft slechts te bevelen en ik heb slechts te gehoorzamen. Hij is een groot en hoogverheven Heer. Op Hem kan men zijn leven lang vertrouwen.

Nu had ik mij dus bekeerd. Ik wist nu, dat ik opnieuw was geboren en een kind van God geworden. Nu zou in mijn leven alles nieuw worden. Het eerste nieuwe was het vertalen van de Bijbel in het Roemeens. Ik zei tot mijzelf: Het oude vertaalwerk werd gedaan door de oude mens. Nu ben ik een nieuwe schepping. Daarom moet er een vertaling komen, gemaakt door de nieuwe mens. En ik begon opnieuw te vertalen. Het was nu een gezegend werk omdat ik mij niet meer steeds afvroeg: 'Is dit mogelijk? Is dit waar?' Ik had nu heel andere vragen: 'Bezit ik dat? Word ik hiermee bedoeld? Zo niet, waarom niet?' En ik dankte God ervoor!

3. De bevestiging van mijn bekering

Het verontruste mij dat ik de enige was in wie het nieuwe leven was ontstaan, waarover de Engelse boeken spraken. Hoewel dit leven heel mooi was, vroeg ik mij af of het geen inbeelding was, dat ik zomaar, door 'gewoon' de Bijbel te lezen, het nieuwe leven ontvangen had. Maar ik zag elk vers uit de Bijbel in een ander licht en dacht veel na over de woorden uit Filippenzen 4:6-7: 'Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.'

Ik bad: 'Heer, ik kan niet zeggen dat ik een ongelovige ben. Ik geloof alles, wat in Uw Woord staat, maar ik weet niet of ik op de goede weg ben. Laat mij zien dat ook iemand anders op dezelfde manier tot U komt. Dan zal ik tot de overtuiging komen dat ik op de goede weg ben.'

Zo bad ik drie maanden lang. Toen kwamen er op een dag twee jonge mensen langs van een militair trainingskamp hier in de buurt.

Zij vroegen mij hoe ze zich op de dood moesten voorbereiden. Dit was tijdens de Eerste Wereldoorlog. Ze zeiden tegen mij: 'Wij moeten binnenkort naar het front en zullen daar wellicht sterven. Daar zijn we niet op voorbereid. Kunt u ons zeggen hoe men zover komt?' Ik antwoordde: 'Wat ben ik blij dat jullie nu pas gekomen zijn, want als het mij drie maanden eerder was gevraagd, had ik de vraag niet kunnen beantwoorden. Christus stierf voor de zonde. Als u dat gelooft en het u toe-eigent door uw hart en leven aan Hem over te geven, worden op datzelfde ogenblik uw zonden vergeven en bent u gered. Als u naar het front gaat en daar sneuvelt, zal uw Redder u in Zijn armen ontvangen. En als u behouden terugkeert, kunt u iets doen, namelijk anderen te vertellen hoe ook zij zich op het sterven kunnen voorbereiden.'

Ze waren erg blij met dit antwoord en geloofden het evangelie. Ze keerden terug naar de kazerne en vertelden daar de anderen, hoe hun zonden vergeven en zij gered konden worden. Sommigen van hen lachten, maar anderen wilden deze zekerheid ook kennen. De volgende zondag kwamen ze naar mij toe en ik bracht ook aan hen het evangelie. Enigen van hen bekeerden zich. Korte tijd daarna kwamen wij elke zondag bijeen van twee uur in de middag tot negen uur 's avonds. Dat was een lange tijd om stil te zitten en wij voelden de behoefte er wat variatie in aan te brengen. Ze waren jong en wilden allemaal ook graag zingen. De oude liedjes die ze vroeger zongen, wilden ze niet meer, maar nieuwe hadden we niet. Bij de boeken die ik had ontvangen, zat ook een liedbundel van Sankey. Ik las de liederen en vond ze erg mooi, maar jammer genoeg waren ze allen in het Engels en uiteraard geen enkele in het Roemeens.

Omdat ik gewend was om met mijn problemen naar de Heer Jezus te gaan, bad ik: 'Mijn Heer en Heiland, U ziet de moeilijkheid, ik ben geen groot dichter en muzikant, maar U wel. Wilt U mij voldoende aanwijzingen geven om een aantal liederen te kunnen

vertalen?’ Na dit gebed ging ik aan het werk en na veel moeite had ik een lied vertaald. Later volgden er meer.

Toen de jonge mannen de volgende zondag weer bij mij kwamen, zei ik hen dat in het nieuwe leven alles nieuw moet zijn, dus geen oude liederen meer; we moeten een nieuw lied zingen. Daarna zong ik hen het lied voor. Ze waren er erg blij mee en het laatste couplet werd door ieder meegezongen. We oefenden net zo lang tot ze het uit het hoofd kenden. Toen ze terug waren op het kazerneterrein, zongen ze het daar ook. Het lied beviel veel van hun kameraden. Ze zeiden: ‘Dat is mooi. Daar is het goed. We willen ook mee als jullie weer gaan.’ Zij kwamen om wat opgevrolijkt te worden, maar velen van hen bekeerden zich. Dat was het begin van een grote opwekking.

4. Verdere gevolgen van mijn bekering

De bekering van een atheïst

Twee belangrijke gebeurtenissen werden de aanleiding tot een nog grotere opwekking. Eén daarvan was de bekering van een atheïst. Hij was een jongeman met een bijzonder hoge wetenschappelijke opleiding, maar hij geloofde niets. Vrienden nodigden hem uit om het evangelie te horen, maar hij had geen zin om te komen. Toen werd een jongeman, één van de eersten die zich bekeerd hadden, ziek. De dokter schreef hem honing voor, maar het was oorlog en in de stad was geen honing te koop. De zieke herinnerde zich dat wij, toen hij bij mij was, thee met honing hadden gedronken. Daarom vroeg hij zijn vriend, de godloochenaar, naar mij te gaan en wat honing te vragen.

De vriend wilde niet gaan en zei: 'Deze man heeft zulke bijzondere inzichten en ik houd vast aan de mijne. Ik heb geen zin met hem daarover te twisten.' Daarop zei de zieke: 'Als jij er niet over begint, begint hij er ook niet over.' De vriend antwoordde: 'Nou, als dat zo

is, wil ik gaan.' Zo kwam hij ten slotte naar mij toe. Hij nam een vriend mee, want hij dacht: 'Als het tot een woordenstrijd komt, zijn wij tenminste twee tegen één.' Ik ontving hen beiden en we spraken over een groot aantal onderwerpen, zoals de oorlog, de politieke situatie enz., maar spraken met geen woord over een godsdienstig onderwerp. Plotseling bedacht de vriend, die meegekomen was maar niets wist van het plan van de atheïst om niet over geloof te praten: Wij zijn in het huis van een priester en praten over allerlei onderwerpen, maar niet over godsdienst; ook al geloven wij zelf niet, we moeten er uit beleefdheid iets over zeggen. Hij zei: 'De wereld bekommert zich tegenwoordig niet veel meer om de godsdienst.'

Natuurlijk greep ik meteen de kans om hun het evangelie te brengen. De atheïst werd erg boos en richtte veel onaangename woorden tot mij. Ik wachtte tot hij weer gekalmeerd was en vertelde hem eenvoudig van de Redder. Nu luisterde hij aandachtig en zei ten slotte: 'Waarom wordt zoiets ons op school niet geleerd? Ik antwoordde: 'Heel eenvoudig, omdat de leraren zichzelf niet kennen.' Omdat hij van lezen hield, gaf ik hem een boek en vroeg hem de volgende zondag terug te komen om mij te vertellen hoe hij het boek vond.

Inderdaad kwam hij de volgende zondag. Ik vroeg hem naar het boek, en hij gaf toe dat het hem erg had geraakt en dat alles wat erin stond, waar was. Daarop zei ik: 'Als het waar is, moet u een beslissing nemen.' Hij antwoordde: 'Ja, die heb ik al genomen.' Ik vroeg hem: 'En wat heb je besloten?' Hij antwoordde: 'Ik heb voor Christus gekozen.' Dat was een belangrijke gebeurtenis, want hij was een leider, en anderen volgden zijn voorbeeld.

Het gebed van de musicus

We hadden in onze groep ook een bijzonder goede muzikant, die zich bekeerd had. Hij oefende de liederen met ons. Ook hij maakte een bijzondere ervaring mee. Eens toen hij kamerarrest had, las hij een boek over gebed. Zijn vriend zag het en lachte hem uit: 'Als het waar is, dat men zoveel kan bereiken door gebed, bid dan dat ik vanavond om zes uur moet afreizen naar Z. (een plaats in het westen van het land). Dan zal ik mij ook bekeren.'

De musicus dacht: 'Waarom zou dat voor God onmogelijk zijn? Maar het moet wel dienen tot Zijn verheerlijking.' Hij zei tegen zijn vriend: 'Je wens zal vervuld worden.' Hij trok zich een paar minuten terug om te bidden en las weer verder in zijn boek over het gebed. Om zes uur 's avonds kwam er een soldaat, die tegen de musicus zei: 'L. is vrij van kamerarrest en moet onmiddellijk naar Z. afreizen.' Wat veroorzaakte dat een opwinding in de kazerne. Iedereen hoorde ervan. Alle recruten wilden er meer van weten. De volgende zondag kwamen velen om het evangelie te horen. Dit was het begin van een nieuwe opwekking.

Evangelieverkondiging in Boekarest

Ik maakte mij gereed om naar Boekarest te gaan om er mijn vertaalwerk te laten drukken. Daar woonde een vriend van mij, die ook priester was geworden. ^[4] Hij was weduwnaar. Alleen overgebleven na de dood van zijn vrouw, had hij een diep verlangen om mensen tot Christus te leiden. Maar hij wist niet hoe, en ook niet hoe hij daarmee beginnen moest. Hij wist van de bekeringen bij ons, want daar had ik hem over geschreven.

[4] Deze priester was Teodor Popescu (1887-1963). Zie bijlage 2 – Uit het leven van Teodor Popescu.

Tijdens onze ontmoeting spraken we met elkaar over de weg van de behoudenis. Hij begreep maar niet waarom hij een zondaar zou zijn. Hij zag maar niet in dat hij zich moest bekeren. Na een lang gesprek zei hij uiteindelijk dat hij in zijn kerk net als ik wilde prediken. Als zich een aantal mensen bekeerden, zou hij erover denken wat hij verder zou gaan doen. Na enkele gesprekken zei hij dat hij zou beginnen over bekering te preken. Daarop zei ik: 'Dan moet u zich eerst zelf bekeren!' Hij antwoordde daarop: 'Geen denken aan. Ik predik bekering aan anderen.'

Op een zondag, toen hij over de slechtheid van de zonde preekte, zag hij ineens hoe erg zijn eigen zonde was. Terwijl hij trachtte anderen tot bekering te brengen, werd hij bekeerd door zijn eigen preek. Van toen aan preekte hij Gods Woord in de kracht van de Heilige Geest en zijn kerk stroomde vol. Lange tijd zag hij geen vrucht op zijn arbeid. Op een dag kwam hij naar mij toe en vroeg mij: 'Waarom ligt het? Ik ben bekeerd, ik predik het evangelie, maar niemand bekeert zich.' Ik zei tegen hem: 'U moet uw toehoorders aankijken, dan kunt u vaststellen of enkelen van hen meer willen horen. Nodig hen vervolgens dinsdagavond bij u in huis.' Dat zou hij doen. Op de eerste dinsdagavond kwamen er vijf. Eén van hen bekeerde zich na een lange gesprek over het evangelie. Dat was het begin. Later kwamen er meer en al snel was de kamer elke keer geheel gevuld.

In het begin kwamen alleen mannen naar deze samenkomsten, vrouwen werden niet toegelaten. Maar ze hoorden het evangelie thuis van hun mannen en vroegen dringend of ze ook op de avonden mochten komen. We besloten dat we hiermee nog wilden wachten. Een tijdlang wachtten zij af of het hen zou worden toegestaan. Op zekere avond kwamen ze binnen zonder toestemming verkregen te hebben. Toen moesten we ook aan hen het evangelie verkondigen. Al snel werd nu de kamer zo vol, dat we moesten uitwijken naar een school waar we een lokaal

konden huren. Eenmaal per week verkondigden we daar het evangelie. Grote groepen kwamen luisteren naar de prediking van het evangelie en velen bekeerden zich. Het was een bijzonder gezegende tijd.

Bijbelvertaling en andere schriftelijke arbeid

In deze tijd liet ik mijn bijbelvertaling drukken ^[5] plus een groot aantal traktaten en boeken. Ook gaf ik een tweewekelijks evangelisch tijdschrift uit. De boeken vonden hun weg door het hele land. Op deze wijze werden velen voor het eerst in hun leven geconfronteerd met de vraag of ze bekeerd waren. Ook werden door de boeken velen opgebouwd in hun geloof.

Met een zo grootschalige verspreiding van het evangelie in 'vijandelijk gebied', kan men zich indenken dat ook de vijand zich roerde. Hij was erg kwaad op ons en verwekte veel tegenstand. Al snel werd mijn vriend geëxcommuniceerd door de orthodoxe kerk. Al eerder had ik zelf ontslag genomen als priester. Dit alles leidde tot heftige debatten in de dagbladen. Ondanks dat bekeerden

[5] Cornilescu verzorgde een uitstekende Roemeense bijbelvertaling. Sommigen zeggen dat daarom de orthodoxe kerk afgunstig op hem was en hem vervolgde. Hij moest uit Roemenië vluchten en leefde tot aan zijn dood in Zwitserland. In totaal werkte hij vier jaar aan het vertalen van de Bijbel. Hij verlangde geen geld voor zijn arbeid. In Engeland worden op het ogenblik verschillende goede Roemeense bijbelvertalingen op de markt gebracht, maar zijn vertaling is veruit de beste. In 1921 werd een heel grote oplage van deze Bijbel gedrukt. In 1931 werkte hij de gehele Bijbel opnieuw grondig door, zodat ze nog woordgetrouwer werd. Deze vertaling wordt nog steeds herdrukt, de laatste keer in 2005. Deze Bijbel wordt algemeen beschouwd als de meest woordgetrouwe vertaling in het Roemeens en veel gelovigen gebruiken hem graag. Tot heden zijn er vele miljoenen exemplaren van gedrukt en verspreid.

velen zich. Er waren ook veel bewijzen van de wonderbare werking van de Heilige Geest. Mensen die geen onderwijs genoten hadden, gingen naar leesles om ook zelf het Nieuwe Testament te kunnen lezen. Dit is slechts één voorbeeld uit vele, hoe de mensen ernst maakten met het evangelie!

We probeerden de nieuwbekeerden duidelijk te maken dat Satan komt om ieder die zich heeft bekeerd tot Christus, het leven zwaar te maken en zodoende opnieuw in zijn macht te krijgen. Hij kan het namelijk niet verdragen dat iemand Christus gaat volgen. We hielden hen voor: 'Als u iets doet wat voortkomt uit de oude mens, is Satan erg blij. Maar de Heer, die u het nieuwe leven geschonken heeft, is daar erg bedroefd over.'

Een vrouw die zich bekeerd had, nam het evangelie net zo aan als het haar verkondigd was. Op een dag, toen ze in huis aan het werk was, wilde ze de gordijnen ophangen maar ze vielen op de grond. Vóór haar bekering werd deze vrouw bij tegenslag altijd erg boos en uitte dat door reeksen vloeken en scheldwoorden. Maar ze herinnert zich dan dat het oude voorbij is en dat alles nieuw is geworden; in Christus is ze een nieuwe schepping. Ze denkt terug aan haar oude manier van doen, kijkt naast zich alsof ze daar Satan ziet staan en zegt hardop: 'Nee, ik wil niet doen, wat jij wilt. Ik zal niet zeggen, wat ik vroeger zei. Ik doe het niet. Ik wil het niet!' Ze probeert opnieuw het gordijn op te hangen, maar het lukt weer niet. Ze draait zich om en zegt: 'Je kunt doen wat je wilt om mij kwaad te maken, maar ik word het niet!' Voordat ze het gordijn een derde keer wil ophangen, kijkt ze omhoog en bidt: 'Heer, hij heeft het twee keer geprobeerd, ik kom tot U, help mij alstublieft.' De derde keer lukt het haar het gordijn op te hangen en zij prijst de Heer voor Zijn overwinning.

De twee aspirant-officieren

Sommigen zullen zich afvragen hoe het verder is gegaan met de jongens van de kazerne. Toen de oorlog voorbij was, zetten twee aspirant-officieren hun afgebroken lerarenopleiding voort. Van de ongeveer driehonderd studenten waren zij de enige gelovigen. Ze wilden iets doen voor de Heer, maar wisten niet hoe. Ze konden niet preken en durfden niet getuigen en waren in grote verlegenheid. Maar ze konden wel bidden. Ze besloten aan de oever van een rivier in de bossen samen te komen voor gebed. Daar baden ze: ‘Heer, U weet dat we niet kunnen preken en niet met onze kameraden over U durven spreken. Maar U kent deze studenten en U weet ook de nood van hun ziel. Wij bidden U, breng degenen onder hen die hunkeren naar redding in onze samenkomsten.’

God verhoorde dit gebed. Na vier dagen kwam één van hen naar ons en zei: ‘Ik heb gemerkt dat jullie elke avond het bos ingaan, mag ik vragen waarom jullie dat doen?’ De twee die hij aansprak, waren een ogenblik verlegen, maar toen zeiden ze tegen hem: ‘Wij gaan er iets doen dat jou mogelijk niet bevalt.’ ‘Wat is het?’ vroeg hij. ‘Nou, daar bidden wij!’ Hij zei: ‘Dat is precies wat ik nodig heb. Ik dacht al dat het zoiets zou zijn. Mag ik ook komen?’ Ze antwoorden: ‘Natuurlijk!’ Wat waren ze blij dat hun gebed al zo spoedig werd beantwoord. Maar dit was nog maar het begin, want andere studenten volgden hen. Na korte tijd kwam een grote groep regelmatig naar het bos om met ons te bidden.

Sommigen bekeerden zich alleen al door het bezoeken van de gebedsamenkomsten. Zoiets kon natuurlijk niet verborgen blijven. Hun kameraden hoorden ervan. Sommigen voelden zich er ook toe aangetrokken, maar anderen wilden er niets van weten. Omdat ze hun zondige levenswijze niet wilden opgeven, beviel het hun niet. Enkele onbekeerden vatten het plan op de

gebedsbijeenkomst te verstoren en de bidders met stenen te bekogelen. De gelovigen hoorden het en namen zich voor zich daardoor niet te laten afschrikken. Zoals gewoonlijk kwamen ze die avond bijeen om samen te zingen en te bidden. Het duurde niet lang of daar kwamen de onbekeerden, gewapend met stenen. De jongeman die op dat moment bad, hoorde ze aankomen en zei tot de Heer: 'Ontferm U over hen die op ons afkomen met slechte bedoelingen en raak hun hart aan.' En God deed een wonder: de leider van de vijandige bende gooide zijn hoed en stenen op de grond en knielde neer, getroffen door de woorden van het gebed dat hij zojuist had gehoord. De anderen volgden zijn voorbeeld. Zo krachtig was in dit uur de werking van Gods Geest.

Na twee maanden was de nascholingscursus ten einde. Elk van de gelovigen vertrok naar een ander dorp, waar hun een baan in het onderwijs was aangeboden. Nog eenmaal kwamen ze samen op hun oude vertrouwde plek en hadden met elkaar een gezegende gebedssamenkomst. Ze gingen samen naar het station, namen afscheid van elkaar en de groep verspreidde zich over het hele land.

De bezitter van overhemden

Ik kan niet eindigen zonder nog één treffend voorval te vermelden, dat bewijst hoe diep het werk van de Heilige Geest in de ziel is. Een van hen, een leider, was een oprecht christen. Hij was arm aan aardse bezittingen en had bijna niets om zich te kleden. Het was in de moeilijke tijd vlak na de eerste wereldoorlog. Voor het uitbreken van de oorlog had één van zijn vrienden hem zijn overhemden in bewaring gegeven. De vriend was in de oorlog omgekomen, en zo was hij de eigenaar van de overhemden. Het pakket met overhemden had hij op zijn beurt bij een vriend in de buurt in bewaring gegeven.

In zijn armelijke omstandigheden nam de gedachte dat de overhemden nu van hem waren, hem zo in beslag dat hij er voortdurend aan moest denken. Dit ging maar door, week na week. Telkens weer verheugde hij zich over het bezit van de overhemden. Toen realiseerde hij zich ineens dat de gedachte de bezitter van een aantal overhemden te zijn, alle gedachten aan de Heer bij hem had verdrongen. Ogenblikkelijk doet hij afstand van de overhemden, die de Heer uit zijn hart en denken verdrijven. Hij gaat naar de vriend, vraagt hem het pak met de overhemden te geven en gaat ermee naar de rivier. Daar maakt hij het pakket open en gooit de mooie, nieuwe overhemden één voor één in de rivier. Zo ontdeed hij zich van dit bezit, dat zulke verschrikkelijke gedachten bij hem deed opkomen.

Later vertelde hij: 'Toen was ik vrij. Ik had mijn rust terug, die door de overhemden verstoord was. Het is beter om vrij te zijn met de Heer dan de eigenaar te zijn van een aantal overhemden. Vanaf dat moment was mijn leven vol vreugde en geestelijke kracht. Voor wat ik ter wille van Zijn naam had opgegeven, gaf de Heer mij later enkele andere overhemden.'

De bekering van het boerenmeisje

Ik wil eindigen met een ander voorbeeld, dat laat zien hoe krachtig het Woord van God in die tijd werkt. Men vroeg mij een aantal godsdienstlessen te geven op een school, waar een aantal boerenmeisjes werden onderwezen. Omdat ik wist dat de meisjes erg dom waren, wilde ik dit aanvankelijk niet. Ik vreesde dat het louter tijdsverspilling zou zijn om te proberen hen wat bij te brengen. Uiteindelijk stemde ik toe. De eerste maanden vond ik het lesgeven aan de meisjes erg moeilijk. De arme meisjes hadden niet het flauwste benul wat er in de Bijbel staat en waren heel bijgelovig.

Ik gaf ze allemaal een Nieuw Testament en droeg hen op er elke dag in te lezen. Ik las het ook samen met hen in de klas, waarbij ik elke keer probeerde één vers voor hen begrijpelijk te maken door er vragen over te stellen en hen zodoende het zuivere evangelie zo duidelijk mogelijk uit te leggen. Enige maanden lang leken al mijn pogingen tevergeefs, maar daarna werden de eerste vruchten zichtbaar; enkele meisjes bekeerden zich.

Maar de meest opvallende gebeurtenis vond plaats aan het einde van het schooljaar. Ik wilde eigenlijk geen examen afnemen, maar volgens de regels van de school moest dat. De meisjes moesten elke week één vers uit de Bijbel uit het hoofd leren, dat ik hen in het lesuur uitlegde. In dat jaar hadden ze dus veel verzen geleerd. Ook voor het examen gaf ik elk van de meisjes een vers om uit het hoofd te leren en dan zou ik onderzoeken wat ze ervan begrepen hadden.

Op de dag van het examen zag ik tot mijn grote verbazing hoeveel deze 'domme' meisjes begrepen hadden van de weg van de behoudenis. Eén meisje zei Matteüs 11:28 op: 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.' Ik vroeg haar: 'Wat betekent dat?' Zij zei: 'Nou, precies wat er staat. Hij is daar en ik ben hier. Als Hij mij roept om tot Hem te komen, doe ik het direct.' Ik vroeg haar: 'Maar hoe kun je tot Jezus komen?' Zij antwoordde: 'Precies zoals het er staat. Jezus is hier, ook al kunnen wij Hem niet zien. Nou, wij hoeven dus niet naar Hem toe te gaan, want Hij is hier al. Ik kan hier tot Hem spreken en Hem zeggen dat ik tot Hem kom.'

'Wat betekent het vermoeid en belast te zijn?' 'Nou, vaak moeten we moeilijk werk doen en zware dingen dragen, dan moeten wij daarna een poosje uitrusten. Zo is het ook met de zonde. Wij zijn zwaar beladen met zonden, de schuld van de zonde is bijzonder

groot. Als wij met onze zonden tot Jezus komen, geeft Hij ons vrede.’

‘Ben jij al met je zonden tot Jezus gegaan?’ ‘Jazeker.’ ‘Wanneer en hoe?’ Ze noemde de datum en zei dat ze, toen ik met hen sprak over dit vers, meteen gedaan had wat ik tegen hen zei. Ze zag in dat ze schuldig was en zei tegen de Heer: ‘Nou, Heer, ik ben zwaar belast. Ik kom tot U om te vragen of U mijn zonden vergeven wilt. En Hij deed het.’ ‘Hoe weet je dat?’ ‘Nou, omdat Hij dat zegt.’ ‘Is je leven toen veranderd?’ ‘Ja, vroeger loog ik veel, nu hoef ik niet meer te liegen. Vroeger was ik vaak boos, nu word ik dat niet meer.’ ‘Waar haal je de kracht vandaan?’ ‘Ik vraag het aan Jezus. Hij geeft het mij en ik neem het aan.’

‘Is dat waar?’ vroeg ik aan de hoofdonderwijzeres, die naar ik wist mijn werk niet bijzonder welgezinnd was. Met tranen in haar ogen zei ze: ‘Ja, dat is zo. Ik heb gemerkt dat mijn meisjes op een gegeven ogenblik begonnen te veranderen, maar wist tot nu toe niet dat dit kwam door de godsdienstlessen.’ Wat een vreugde te zien dat in deze klas twintig van de dertig meisjes kozen voor de Heer Jezus Christus! Hoe waar is het dat het evangelie aan de armen moet worden gepredikt. Het is de kracht van God voor ieder die gelooft.

Besluit

Alles bij elkaar had ik in totaal bijna drie en een half jaar samengewerkt met mijn vriend in de kerk ^[6]. In 1923 ging hij voor herstel van gezondheid naar Duitsland. Vanaf die tijd kreeg ik uitnodigingen uit Zwitserland en daarna ook uit Engeland. Op deze wijze maakte ik kennis met vele dierbare kinderen van God.

[6] De priester Teodor Popescu (1887-1963). Zie bijlage 2 – Uit het leven van Teodor Popescu.

Daarna keerde ik terug naar Zwitserland, waar ik nog veel meer gelovigen leerde kennen. Terugziende kan ik God alleen maar prijzen om Zijn genade, die mij zo wonderbaar heeft geleid. Hier sluit ik af. Naar mijn mening is wat ik geschreven heb voldoende om te bewijzen, dat de Heer vandaag nog steeds Dezelfde is als altijd en dat de kracht van Zijn Geest nog steeds overal kan werken. Hem komt toe alle lof en eer! Laten we Hem nog veel meer vertrouwen! Hij is het waard!

En nu, beste lezer, wat heeft dit eenvoudige verslag u te zeggen? Als u bekeerd bent, wordt u zeker door deze regels bemoedigd en weet u nog beter hoe wonderbaar de wegen van de Heer zijn. Als u nog niet gered bent, mijn vriend, wilt u zich na het lezen van deze regels nu laten redden? De Redder is er ook voor u. U hebt Hem nodig. Hij houdt van u en Hij wacht op u. Wilt u Hem nu aannemen?

Bijlage 1 - Dumitru Cornilescu

Vertaler, hervormer en geestelijk vader voor Roemenen en Zwitsers ^[7]

Dumitru Cornilescu, die twee nationaliteiten had (de Roemeens en de Zwitserse), veroorzaakte door zijn bijbelvertaling en zijn persoonlijk geloof een revolutie onder zijn tijdgenoten. Zijn bijbelvertaling werd ook gebruikt voor de Roemeense uitgave van de bekende Thompson Chain Reference Bible ^[8], een gezamenlijk project van de SFI en de Ostmission. Het verhaal van zijn

[7] Bron onbekend, enigszins aangepast (naar materiaal van Petru Ion, Boekarest).

[8] Een eenvoudig opgezette, maar bijzonder uitgebreide studiebijbel, vooral bekend door de 4.000 reeksen (chains) bijbelteksten over hetzelfde onderwerp en de 370 onderwerpstudies. Bevat vele helpfuncties, zoals karakterstudies van grote godsmannen in de bijbel, analyses van bijbelboeken, archeologische en andere achtergrondinformatie, landkaarten en een concordantie.

veelbewogen leven, dat hij voor een groot gedeelte in Zwitserland doorbracht, is enorm fascinerend.

Dumitru Cornilescu wordt geboren in 1891 in het dorp Slasoma, Roemenië, waar zijn vader leraar is. Zijn beide grootvaders zijn priesters van de Grieks-orthodoxe kerk. Reeds in zijn jeugd voelt hij zich ook aangetrokken tot het priesterschap, zodat hij al jong besluit zich daarvoor te laten opleiden aan het Grieks-orthodoxe Theologisch Seminarie in Boekarest. Reeds tijdens zijn studie aan het seminarie wordt hij tot parochie-diaken ^[9] gewijd. Als snel vertaalt hij uit zichzelf christelijke boeken en verspreidt die onder zijn volksgenoten. Op een dag merkt hij dat alle door hem vertaalde boeken wijzen op het belang van dagelijks bijbellezen. Hij vermoedt dat hierin het geheim ligt van het nieuwe leven, waar al de boeken over schrijven, en besluit ook zelf dagelijks de Bijbel te lezen.

Twee dingen motiveren Cornilescu in het bijzonder om in 1916 te beginnen aan een nieuwe bijbelvertaling:

1. Er bestaat dan nog geen begrijpelijke vertaling in de Roemeense taal.
2. Hij is ervan overtuigd dat het het leven van het Roemeense volk alleen door directe toegang tot Heilige Schrift op een hoger geestelijk niveau kan worden gebracht.

Hij beschikt echter niet over de financiële middelen voor zo'n groot werk, maar de Roemeense prinses Raluca Calimachi, die met haar ouders naar Zwitserland was verbannen, krijgt in datzelfde jaar het verlangen dat Gods Woord in een verstaanbare vertaling voor het Roemeense volk beschikbaar moet komen. Iemand geeft haar het reeds vertaalde Matteüs-evangelie. Zij voorziet in hun

[9] In de Grieks-orthodoxe kerk is de diaken een helper van de bisschop.

paleis te Stancesti in Roemenië voor Cornilescu in huisvesting en de kosten van levensonderhoud.

Omringd door handschriften in de oorspronkelijke talen: Grieks, Hebreeuws, Aramees en vertalingen in de talen die hij kent: Engels, Frans, Duits, lukt het hem in vijf jaar tijd de vertaling van de Bijbel in in het Roemeens te voltooien. Al die tijd werkt hij 12 uur per dag, en in die jaren schrijft hij meerdere malen de gehele Bijbel met de hand uit. Tot op vandaag wordt deze vertaling door alle Roemenen gelezen.

Net als op Maarten Luther maakt ook op hem het vertalen van de brief aan de Romeinen de meeste indruk. Alleen in zijn werkkamer knielt hij neer om Christus aan te nemen als zijn Redder, en hij ervaart voor het eerst wat het is om te weten dat God hem zijn zonden heeft vergeven. Na het gereedkomen van de bijbelvertaling in 1921 vestigt Dumitru Cornilescu zich in Boekarest. Nu is zijn belangrijkste werk: mensen winnen voor Christus.

Hij vindt veel ingang en erkenning, maar de traditionele orthodoxie ergert zich aan zijn geestelijke activiteiten. Het komt tot zo'n hevige botsing, dat zijn vrienden hem dringend aanraden het land te verlaten. Hij vertrekt daarom in juli 1923 naar Duitsland en reist in september van dat jaar door naar Zwitserland, waar hij bij vrienden in Yverdon bij Lausanne onderdak vindt en later in Sankt Gallen. Hier werkt hij aan een herziening van de Bijbel en preekt overall waar hij wordt uitgenodigd. Als hij ernstig ziek wordt, moet hij worden opgenomen in een sanatorium van de Landesdiakonessen uit Oberägeri. Al eerder waren zij diep geraakt door zijn prediking en ze vragen hem om ook te spreken voor de leerlingdiaconessen. De belangrijkste boodschap, die hij onvermoeibaar verkondigt, is Gods liefde voor de mensen.

Daarna werkt hij meer dan twintig jaar (1930-1951) in het Landelijk Diakonaal Verband, voornamelijk als geestelijk verzorger

in het Landli Kurhaus (150-200 bedden). Verder brengt hij ook het evangelie in andere diaconessenhuizen. In die jaren onderwijst en vormt hij meer dan 200 leerlingdiaconessen, die daarna gaan werken in de tehuizen in Zwitserland of in het buitenland. Daarnaast is Cornilescu pastoraal medewerker van de nieuwsbrief 'Onder het kruis', waarvan hij ook de hoofdredacteur en uitgever is, en redigeert hij ook de evangelisatiebladen 'De Volkskrant' en 'Eén Richting'.

Als er in 1938 problemen zijn met de vernieuwing van zijn paspoort, kiest hij voor het Zwitserse staatsburgerschap, wat hem na tien jaar wachten uiteindelijk wordt verleend. In 1935 wordt hij opnieuw ernstig ziek, maar herstelt en leeft daarna nog veertig jaar. In 1975 wordt hij door zijn hemelse Vader, die hij zo heeft liefgehad en met zoveel toewijding gediend, thuisgehaald. Zijn leven is te kenmerken door bescheidenheid, die alleen verkregen kan worden door het kennen van God. Hij zelf was gewoon te zeggen: 'Naar de mate dat men God leert kennen, leert men zichzelf kennen.'

Bijlage 2 - Uit het leven van Teodor Popescu

Teodor Popescu^[10] wordt op 12 Januari 1887 geboren in Dumbrava, een dorp in de nabijheid van Ploiești, ongeveer 65 km ten noorden van Boekarest gelegen. Zijn vader, die zelf priester is, beslist dat zijn zoon Teodor ook priester moet worden, hoewel Teodor zich daar niet toe geroepen voelt. In 1907 gaat hij, net twintig jaar oud, studeren aan de orthodoxe theologische universiteit in Boekarest.

Tegen het eind van zijn studie maakt Teodor kennis met Athena Ionescu, een lieve jonge vrouw, wier vader ook orthodox priester is. Teodor is onder de indruk van haar schoonheid en karakter. Van haar kant voelt Athena zich erg aangetrokken door zijn beminnelijkheid. In 1911 trouwen zij. Teodor is dan 24 en zij 19 jaar. In de eerste jaren van hun huwelijk worden kort na elkaar drie

[10] Zie voor een uitvoerige literatuuropgave de indrukwekkende biografie over Teodor Popescu von Horia Azimioara, 'Istoria Unui Om Credincios', Boekarest (Stephanus) 2006. Bij GBV-Verlag, Eschenburg, Duitsland verscheen in 2003 de Engelse vertaling onder de titel 'From darkness to light' (Vanuit de duisternis naar het licht).

kinderen geboren: een zoon en twee dochters. Zijn schoonvader bezorgt hem in 1912 een baan als priester in Boekarest.

Ondanks zijn theologische studies heeft Popescu geen levende relatie met God. Pas jaren later ziet hij in dat de mens niet wordt gerechtvaardigd door de wet, maar alleen door geloof. Tijdens zijn theologische studie heeft hij kennis gemaakt met Dumitru Cornilescu, een bijzonder begaafde jongeman, die daar ook theologie studeert. Cornilescu wordt later toegevoegd aan Popescu om hem bij te staan in zijn werk als priester in de orthodoxe kerk. Hij vertaalt dan reeds evangeliserende en geloofsopbouwende lectuur in het Roemeens. Popescu schreef eens over hem: 'Dumitru Cornilescu was een blijmoedige mens, hij maakt gemakkelijk contact en steekt ieder in omgeving aan met zijn enthousiasme en gemotiveerdheid. Als Cornilescu gepreikt heeft, verlaat niemand de kerk met lege handen, altijd gaan ze naar huis met een door hem geschreven en gedrukte brochure. Ik vind het bijzonder waardevol dat de mensen in de week iets goeds te lezen hebben.'

In Cornilescu, die een begenadigd schrijver is, groeit de overtuiging dat het beste is, wat hij zal kunnen doen is: zijn Roemeense volk een bijbelvertaling geven die ze kunnen begrijpen. Een oude, godvrezende Roemeense prinses, Raluca Calimachi, met wie hij bevriend is geraakt, biedt hem aan de vertaling van de Bijbel in het Roemeens te bekostigen. Hij verlaat Boekarest en trekt zich vijf jaar terug in Moldavië, waar hij de vertaling van de Bijbel voltooit. In die tijd woont zijn vrouw in Zwitserland, waarheen zij met haar ouders is gevlucht. Prinses Calimachi woonde al in Zwitserland, waarnaar zij al eerder met haar ouders was gevlucht. Tijdens het bijbelvertaalwerk komt Cornilescu tot levend geloof in de Heer Jezus Christus.

Als hij de bijbelvertaling heeft voltooid, stuurt hij een kopie naar zijn vriend Popescu. Deze is op dat moment vertwijfeld en bijzonder terneergeslagen omdat net zijn lieve vrouw Athena is overleden. Hij schreeuwt het uit in zijn nood tot God, maar krijgt geen antwoord. Direct na ontvangst van de Bijbel begint hij deze duidelijke vertaling te lezen en zuigt het Woord van God in zich op. Later schrijft hij over deze tijd: 'Maar God antwoordde mij niet. Mij kwelde ook de onzekerheid: ik, een priester die God dient, weet niet waar mijn geliefde vrouw is heengegaan!' ^[11]

Daarna onderhoudt Cornilescu voortdurend briefcontact met Popescu. Na een lange periode van zoeken en diepe geestelijke strijd ziet Popescu ten slotte in, dat door het werk van Jezus op het kruis van Golgota aan de gerechtigheid van God is voldaan. Sindsdien vervult een diepe vreugde over de genade van God zijn ziel. Vanaf dan gaat Teodor het evangelie op een geheel nieuwe wijze verkondigen. In 1920 keert Cornilescu opnieuw terug naar

[11] T. Popescu: 'Een getuigenis dat voor sommigen nuttig kan zijn'. Verschenen in 'Het nieuwe geestelijke tijdschrift', Boekarest 1923, geciteerd t.a.p., blz. 29.

Boekarest om Teodor bij te staan in zijn kerk. Als de gelovigen met Pasen naar de kerk komen om te biechten, grijpt Popescu die gelegenheid aan om te spreken over redding door Jezus Christus. Ook in de persoonlijke contacten spreekt hij steeds over Christus en Zijn verzoenend sterven. Beiden, Cornilescu zowel als Popescu, prediken het evangelie. Dumitru wijst vooral op de ernst van de zonde en de verschrikkelijke gevolgen ervan; het eeuwig oordeel en Teodor benadrukt de genade van God in Christus. Zo gebruikt God beiden op Zijn manier voor de redding van onsterfelijke zielen.

De mensen, die in de kerk van Popescu tot geloof komen, getuigen ook tegen mensen van buiten Boekarest. Popescu wordt ook uitgenodigd om in andere plaatsen te prediken, waardoor ook daar mensen het evangelie horen en tot levend geloof in de Heer Jezus Christus komen. In de jaren 1921 en 1922 schrijft hij twee boeken: 'Jezus roept u' en 'Kom tot Jezus', die in het gehele land aftrek vinden. De oproep het evangelie van Gods genade te geloven en de Heer Jezus persoonlijk aan te nemen wordt nu overal gehoord. Hij verkondigt het evangelie o.a. ook in Ploiești en in de nabijheid van zijn geboorteplaats, waar al gelovigen bijeenkwamen in huizen. In de herfst van 1922 verkondigt hij op uitnodiging van Generaal Grigorescu drie dagen lang het evangelie in zijn woning in Câmpulung. Er komen zoveel mensen op af om het evangelie te horen, dat er overdag niet eens tijd is om te eten.

Meer en meer begint de leiding van de orthodoxe kerk Popescu te verdenken van ketterij. Sommigen van zijn vroegere leraren krijgen de opdracht om zijn preken bij te wonen. De reacties zijn over het algemeen heel positief, maar toch groeit de weerstand tegen zijn evangelieverkondiging. Dit leidt ertoe, dat hij in januari 1924 wordt geëxcommuniceerd, zodat hij de orthodoxe kerk moet verlaten. Zonder werk en zonder beroep, waarmee hij zijn brood kan verdienen, wendt hij zich tot zijn Heer, die getrouw voorziet in de nood van Zijn dienaar.

Vele leden van zijn vroegere kerk blijven hem trouw en willen dat hij hen uit het Woord van God blijft onderwijzen. Eerst komen ze bijeen in particuliere huizen, later wordt dat door de toenemende aantallen bezoekers steeds lastiger. Een Joodse zending, Adeney, die al veertig jaar in Roemenië woont, leest met grote belangstelling de verslagen in de kranten over de bijbelverklaringen van Popescu. Hij biedt de gelovigen aan op de tijden dat hun vergaderlokaal niet gebruikt wordt, daar samen te komen

De gelovigen verlangen erg naar een eigen gebouw, maar in Boekarest zijn de prijzen voor gebouwen en bouwgrond erg hoog. De Heer gebruikt een rijke gelovige uit een adellijke Roemeense familie, Lady Ghica, om de gelovigen een groot bedrag aan geld te schenken. Zo komt het vergaderlokaal in de Strada Carol Davila nr. 48 tot stand, in de wijk Cotroceni, niet ver van de orthodoxe kerk waar Popescu eerder had gewerkt. In het gebouw komt ook een appartement, waar hij kon wonen. Nu komen in het vergaderlokaal op de benedenverdieping elke zondag rond 500 gelovigen bijeen. Om 8 uur is de broodbreking, om 9 uur de woordverkondiging en om 10:30 de prediking van het evangelie; nog steeds zoals in de dagen van Popescu. Niet alleen Popescu diende er met het Woord, ook andere begaafde broeders, waaronder zijn naaste medewerkers Popessus en Gheorghe Cornilescu, de broer van Dumitru Cornilescu.

Op 23 Januari 1926 hertrouwt Teodor Popescu met Natalia Zaharia, een gelovige weduwe. Zij heeft in de kerk waar Popescu preekt, het evangelie gehoord, maar komt pas een aantal jaren later tot levend geloof. Zo kunnen ze weer een gezin vormen, want zijn kinderen waren lang elders ondergebracht. Tot grote vreugde van Teodor bekeren zijn beide ouders zich voor hun dood, zodat ze in vrede kunnen heengaan.

In 1931 publiceert zijn vriend Cornilescu, die dan in Zwitserland woont, een tweede Roemeense bijbelvertaling die bijzonder geschikt is voor bijbelstudie. Dit is voor Teodor een bijzonder waardevol hulpmiddel bij het voorbereiden van zijn preken. Natuurlijk is hij zich er diep van bewust, dat ernstig gebed veruit de belangrijkste preekvoorbereiding is. Later schrijft hij daarover: 'Als u weet van de problemen waarmee predikers van het evangelie worstelen, zou u veel meer voor hen bidden. Als u voor hen bidt, zullen zij veel beter prediken. De voorbereiding voor de evangelieverkondiging begint op de knieën. Hoe begaafd iemand ook is om het woord te prediken, het gebed blijft het belangrijkste. Wat de ademhaling is van het lichaam, is het gebed voor de ziel ^[12].

Steeds vaker wordt Popescu uitgenodigd het evangelie te verkondigen in de plaatsen rondom Boekarest. Onvermoeibaar bereist hij het zuidoosten van Roemenië tot aan de Karpaten. Overall waar hij het evangelie brengt, komen mensen tot geloof en bekering. In de vijftien jaar na zijn excommunicatie ontstaan in het zuidoosten van Roemenië meer dan tweehonderd vergaderingen van gelovigen, niet alleen door zijn arbeid, maar ook door het getuigenis van eenvoudige gelovigen, die ondanks hun geringe scholing ijverig het evangelie verspreiden.

Ondanks het vele werk dat hij heeft in Boekarest, blijft hij de gelovigen op andere plaatsen bezoeken. Daarbij staat hij met velen in schriftelijk contact. In 1938 schrijft hij aan de gelovigen in Rucâr: 'Ik heb uw brief niet beantwoord omdat ik ziek was. Sinds enige tijd gevoel ik mij ziek. Het is niet geheel duidelijk, waaraan dat ligt. Misschien ben ik oververmoeid, heb ik een zwak hart of een te hoge bloeddruk Merkwaardig is dat ik gewicht verlies, ik weet niet waarom. Ik ben net een niet gebruikt instrument, dat apart is gelegd om te worden gerepareerd of weggegooid. Dat Gods

[12] T. Popescu, 1951, geciteerd in t.a.p., blz. 80.

wil mag geschieden. Als het Zijn wil is mij vandaag te gebruiken, dank ik Hem. Als Hij mij vandaag onderwijst in de leerschool van het lijden, dank ik Hem. Als het Zijn wil is mij thuis te halen, des te beter. Wij moeten elk moment bereid zijn deze aarde te verlaten'. ^[13]

De periode van de Tweede Wereldoorlog en de jaren van de wederopbouw slaan we over. De Heer heeft Popescu inmiddels zijn gezondheid en werklust hergeven. In 1955 bezoekt hij, samen met zijn vrouw Natalie en enkele broeders, in de omgeving van Câmpulung binnen een periode van zes weken vierentwintig samenkomsten. Hij brengt altijd eerst het Woord van God en spreekt daarna vele uren met de gelovigen, luisterend naar hun zorgen en hen bemoedigend in hun geloof. Zo mag hij de Heer nog een lange reeks jaren dienen. In de winter van 1962 loopt hij een ernstige verkoudheid op, die vele maanden duurt, zodat hij het bed moet houden en niet in staat is uit te gaan om te preken. Ook in deze periode ontvangt hij gelovigen, die hem graag willen spreken of alleen maar om met hem samen te zijn.

In toenemende mate ervaart hij dat hij binnenkort sterven zal. Hij neemt afscheid van zijn vrienden. In de laatste uren voor zijn hemelse thuiskomst is alleen zijn geliefde Natalia bij hem, die voortdurend voor hem bidt. Tegen het aanbreken van de morgen opent hij nog eenmaal zijn mond, sluit hem en is bij de Heer. In een open kist ligt zijn lichaam enkele dagen opgebaard in het vergaderlokaal, waar vele gelovigen, die hem hoog hebben geacht en van hem hebben gehouden, afscheid komen nemen. De begrafenis vindt plaats op 23 februari 1963, een koude winterdag. Meer dan vijfduizend gelovigen zijn hiervoor bijeengekomen. De straten rondom het vergaderlokaal Strada Carol Davila nr. 48, het

[13] T.a.p., blz. 94.

huis dat tot voor kort zijn aardse verblijfplaats was, zijn vol mensen die meegaan naar de begraafplaats Ghencea.

Teodor Popescu heeft vaak gezegd:

*‘Ons leven is een bijzonder belangrijke periode.
Het is een school voor de eeuwigheid.
Het is een tijd van genade,
en wij moeten zo goed mogelijk gebruik ervan maken.’* ^[14]

Werner Mücher

[14] T.a.p., blz. 133.

Achterkant omslag

De Roemeense Bijbelvertaler Dumitru Cornilescu vertelt in dit boekje hoe de Heer hem door Zijn Woord van de waarheid overtuigde. Niet alleen hij mocht de genade van God beseffen en aannemen, maar velen uit zijn omgeving.

Zijn goede vriend Teodor Popescu, met wie hij samen orthodoxe theologie had gestudeerd, kwam na een dramatische voorval in zijn leven door hernieuwd contact met Cornulescu ook tot geloof en werd het instrument voor de redding van velen en het ontstaan van meer dan tweehonderd plaatselijke gemeenten (vergaderingen van gelovigen) in Roemenië.

Het is hartverwarmend te lezen wat God een kleine honderd jaar geleden in Roemenië heeft bewerkt.